

Аз съм писателят.

Всички ме наричат така. Приятелите, родителите, роднините и дори непознатите, които обаче ме разпознават на обществени места и ме питат: „Вие не бяхте ли онзи писател...?“. Аз съм писателят, това е моята самоличност.

Хората си въобразяват, че като писател водя доста спокоен живот. Наскоро един приятел се оплака колко време му трябвало, за да измине разстоянието от дома до работата си, и накрая ми заяви: „Ти обаче ставаш сутрин, сядаш на бюрото и започваш да пишеш. Това е всичко“. Не му отвърнах нищо, без съмнение, съкрушен от мисълта до каква степен в колективното съзнание моята работа се свежда до това да не правя нищо. Хората си мислят, че безделничите тъкмо тогава, когато се трудите най-усилно. Да пишете книга, е като да откриете летен лагер. Обичайният ви самотен и спокоен живот внезапно се изпълва с тълпа персонажи, които идват един ден с гръм и трясък и обръщат битието ви с главата надолу. Пристигат сутринта с голям автобус, от който слизат шумни, възбудени от отредената им роля. А вие трябва да се съобразявате с тях, да се грижите за тях, да ги настаните, да ги храните. Отговаряте за всичко. Защото вие сте писателят.

Тази история започна през февруари 2012 година, когато напуснах Ню Йорк с намерение да работя над новия си роман в къщата, която неотдавна бях купил в Бока Ратон, Флорида. Сдобил се бях с нея три месеца преди това благодарение на моя дял от авторските права за екранизацията на последната ми книга. Като се изключат няколко кратки престоя през декември и януари, свързани с обзавеждането, за пръв път щях да живея там. Къщата беше просторна, с огромни прозорци и остъклени врати, с изглед към езерото – любимо място за разходка на околните обитатели. Намираше се в тих, потънал в зеленина квартал, населен предимно със заможни пенсионери, сред които аз определено се откроявах. Бях наполовина на тяхната възраст и избрах това място тъкмо заради абсолютния покой, който цареше в него. Идеален кът за писане.

За разлика от предишните ми пребивавания за по няколко дни, сега разполагах с много време и потеглих за Флорида с кола. Хилядата и двеста мили изобщо не ме плашеха: през изминалите години безброй пъти бях пропътувал разстоянието от Ню Йорк дотам, за да гостувам на моя чичо Соул Голдман, който се засели в едно от предградията на Маями след драмата, сполетяла семейството му. Така че познавах пътя наизуст. Напуснах покрития с тънък сняг Ню Йорк, където термометърът показваше 10 градуса под нулата, а два дни по-късно се озовах в Бока Ратон сред мекотата на тропическата зима. Познатият пейзаж с облените в слънце палми неволно ме накара да се сетя за чичо Соул. Ужасно ми липсваше. Дадох си сметка за това в момента, когато поех по отклонението на магистралата към Бока Ратон, а така ми се искаше да продължа до Маями, за да отида при него. Дори се запитах дали всъщност предишните ми пребивавания тук наистина са били свързани с обзавеждането, или всъщност

несъзнателно съм искал да възстановя връзката си с Флорида. Без него обаче не беше същото.

Мой съсед в Бока Ратон се оказа симпатичен седемдесетгодишен старец на име Ленард Хоровиц, бивше светило в областта на конституционното право от Харвард, който прекарваше зимите във Флорида. След смъртта на жена си той беше решил да запълва времето си с писане на книга, която обаче така и не можеше да започне. Видях го за пръв път в деня, когато купих къщата. Позвъни на вратата със стек бира в ръка, за да ми пожелае „добре дошъл“, и двамата веднага си допаднахме. Оттогава при всеки мой кратък престой идваше да ми се обади. Не след дълго наистина се сприятелихме. Харесваше моята компания и остана видимо доволен, когато разбра, че този път ще остана за по-дълго. Обясних му, че имам намерение да пиша тук следващия си роман, и той веднага отвори дума за своята книга. Влагал в нея цялото си сърце, но така и не можел да напредне. Носеше навсякъде със себе си голяма тетрадка със спирала, върху чиято корица бе отбелязал с флумастер „Тетрадка № 1“, което предполагаше, че ще има следващи. Непрекъснато го виждах надвесен над нея: рано сутрин у тях на терасата или на масата в кухнята; на няколко пъти го бях заварил в едно кафене в центъра на града, съсредоточен върху бъдещата си творба. В замяна на това той ме гледаше да се шляя, да плувам в езерото, да отивам на плаж или пък да потичам. Вечер идваше и звънеше на вратата, понесъл изстудена бира. Черпехме се на моята тераса, играехме шах и слушахме музика. Зад нас се ширеше разкошната гледка на езерото с розови от светлината на залеза палми. От време на време, без да вдига очи от шахматната дъска, той ме питаше:

– Е, Маркъс, докъде стигнахте с вашата книга?

– Напредвам, Лио. Напредвам.

Бяха минали две седмици, когато една вечер той взе моя топ, спря се и с неочаквано раздражение ми подхвърли:

– Нали бяхте дошли да пишете нов роман?

– Да, защо?

– Защото не правите нищо и това ме нервира.

– Какво ви кара да мислите, че не правя нищо?

– Ами защото го виждам! По цял ден блуждаете някъде, спортувате или зяпате облаците. Аз съм на седемдесет и осем години и на мен се пада да безделнича, докато вие, който сте малко над трийсетте, трябва да се скъсвате от работа!

– И какво точно ви нервира, Лио? Моята книга или вашата?

Бях попаднал в десетката. Той омекна:

– Просто ми се ще да зная как го правите. Моят роман изобщо не напредва.

Интересно би било да разбера как работите.

– Сядам на тази тераса и размишлявам. И, повярвайте ми, това си е работа.

Докато вие пишете, за да занимавате ума си. Там е разликата.

Той направи ход с коня и заплаши моя цар.

– Не бихте ли могли да ми дадете идея за сюжет на роман?

– Невъзможно.

– Защо?

– Тя трябва да дойде от вас.

– Във всеки случай избягвайте да споменавате Бока Ратон във вашата книга.

Няма нужда всичките ви читатели да довтасат тук, за да видят къде живеете.

Усмихнах се и добавих:

– Идеята не трябва да се търси, Лио. Тя сама ще дойде при вас. Идеята е събитие, което може да настъпи във всеки момент.

Как бих могъл да предположа, че тъкмо това ще се случи, докато произнасям тези думи? Забелязах куче, което бродеше по брега на езерото. Имаше слабо, но мускулесто тяло, остри уши и вървеше, заровило муцуна в тревата. Наоколо не се виждаше никакъв човек.

– Изглежда, това куче е само – казах аз.

Хоровиц вдигна глава и погледна към скитащото животно.

– Тук няма бездомни кучета – заяви той.

– Не казвам, че е бездомно куче. Просто казвам, че се разхожда само.

Страшно обичам кучета.

Станах, поставих ръце като фуния и подсвирнах, за да го повикам. Кучето наостри уши. Свирнах още веднъж и то затича към нас.

– Луд ли сте? – промърмори Лио.

– Откъде сте сигурен, че няма бяс? Вие сте на ход.

– Не съм сигурен – отвърнах и разсеяно преместих моя топ.

Като наказание за моето нехайство Хоровиц ми взе царичката. Кучето дойде до терасата. Клекнах пред него. Беше мъжко, доста едро, с тъмна козина, черно домино около очите и дълги като на тюлен мустаци. Опря глава в мен и аз го погалих. Изглеждаше кротко по нрав. Веднага почувствах, че помежду ни се поражда близост, нещо като любов от пръв поглед. Онези, които са имали работа с кучета, знаят какво имам предвид. Нямахше нашийник или друг отличителен знак.

– Виждали ли сте преди това куче? – запитах Лио.

– Никога. След като проучи терасата, кучето си тръгна, без да мога да го спра, и се загуби сред палмите и храстите.

– Изглежда, знае къде отива – обади се Хоровиц.

– Със сигурност е на някой съсед. Вечерта беше задушна. Когато Лио си тръгна, въпреки мрака личеше, че небето е заплашително свъсено. Скоро се разрази буря, мълнии прорязаха хоризонта отвъд езерото и не след дълго плисна проливен дъжд. Към полунощ, докато четях в хола, дочух джафкане откъм терасата. Отидох да проверя какво става и през остъклената врата видях кучето с мокра козина и жалък вид. Отворих му и то незабавно се вмъкна в къщата. Вдигна към мен умолителен поглед.

– Добре де, може да останеш – успокоих го аз.

Сипах му вода и храна в две тенджерки, седнах до него, за да го изсуша с хавлиената кърпа от банята, след което двамата се загледахме в капките, които се стичаха по стъклата. Прекара нощта при мен. Когато се събудих сутринта, го

заварих да спи спокойно на пода в кухнята. С помощта на канап му направих повод, което се оказа напълно излишно, защото то послушно ме следваше, докато се отправяхме в търсене на неговия стопанин. Лео пиеше кафе на верандата, а тетрадка № 1 лежеше пред него, разтворена на отчайващо празната първа страница.

– Маркърс, какво смятате да правите с това куче? – запита ме той, когато видя, че качвам кучето отзад в колата.

– Открих го тази нощ на терасата. Заради бурята го пуснах да влезе. Струва ми се, че се е изгубило.

– И къде отивате сега?

– Ще залепя обява в супермаркета.

– Всъщност вие наистина никога не работите.

– Напротив, тъкмо сега работя.

– Е, в такъв случай не се преуморявайте, драги.

– Обещавам.

След като залепих обяви в двата най-близки супермаркета, реших да се разходя с кучето по главната улица на Бока Ратон с надеждата някой да го познае. Напразно. Накрая се отбих в полицейския участък, където ме насочиха към кабинета на ветеринарния лекар. Някои кучета имат чип, с помощта на който може да бъде открит стопанинът им. Случаят обаче не беше такъв и ветеринарят не можа да ми помогне. Предложи да го заведа в кучкарника, но аз отказах и се отправих обратно къщи с моя нов приятел, който въпреки внушителния си ръст беше необикновено кротък и послушен. Лео стоеше на пост пред своята врата и дебнеше завръщането ми. Когато наближих, той се втурна към мен, размахвайки току-що разпечатаните страници. Наскоро бе открил магията на търсачката „Гугъл“ и сега чукаше на клавиатурата без ред всички въпроси, които му се въртяха в главата. За университетски преподавател като него, прекарал голяма част от живота си в библиотеките в правене на справки, въл- шебството на информатиката беше особено впечатляващо.

– Направих малко проучване – заяви въодушевено той, сякаш току-що бе разрешил случая „Кенеди“, и ми подаде куп листове, което ме наведе на мисълта, че не след дълго ще трябва да му помагам да смени касетата с тонер на принтера.

– Какво открихте, професор Хоровиц?

– Кучетата винаги намират пътя към дома. Някои изминават хиляди мили, за да се завърнат.

– И какво предлагате?

Лео зае позата на древен мъдрец:

– Вместо да водите кучето, просто го последвайте. За разлика от вас, то знае накъде да върви.

Моят съсед имаше право. Отвързах кучето от поводата и го оставих само да избира посоката. Отначало то пое покрай брега на езерото, а после кривна по една пешеходна алея. Прекосихме игрище за голф и стигнахме до непознат за

мен жилищен квартал, недалеч от малък морски залив. Кучето очевидно познаваше пътя, защото на два пъти зави надясно и накрая се озова пред портал, отвъд който се виждаше разкошна къща. То седна на задни лапи и започна да джафка. Позвъних на домофона. Обади се някаква жена и аз обясних, че съм намерил кучето ѝ. Порталът се отвори и животното се втурна вътре, видимо доволно, че отново си е у дома. Последвах го. На вратата се показва жената и кучето започна радостно да скача около нея. Чух я да го нарича по име – Дюк. Двамата започнаха да си разменят ласки. Когато се приближих, жената вдигна глава и аз замръзнах от изумление.

– Александра? – успях най-сетне да промълвя.

– Маркълс?

И тя като мен не вярваше на очите си. Виждах я за пръв път малко повече от седем години след събитията, които ни бяха разделили. Тя се взря смаяно в мен и още веднъж възкликна:

– Маркълс, това ти ли си?

Продължавах да стоя, стъписан. Тя се втурна към мен:

– Маркълс!

В естествен изблик на нежност улови лицето ми с две ръце, сякаш и тя още не беше сигурна, че случилото се е истина. Продължавах да стоя безмълвен.

– Маркълс... – повтори тя. – Не мога да повярвам, че си ти.